

[Heinesen.]

manipulationer med det formål at nedbringe indkomstskatten. Sådanne regler har vi for mange af og ikke for få. Den skatteroke-ringsmulighed, som forslaget giver, vil jo også kun kunne udnyttes af skatteydere med væsentligt svingende indkomster og dermed med væsentligt svingende trækprocenter, altså hovedsagelig selvstændige næringsdrivende, mens f. eks. lønmodtagerne som hovedregel ikke har sådanne svingende trækprocenter, at de har mulighed for via den foreslåede ordning at tilrettelægge en skattelettelse.

Forslagsstillerne fremhæver, at ordningen senere kan udbygges med regler om lønmodtagerindskud i virksomheder kombineret med udbyttedeling og medindflydelse. Det vil jo ikke være ukendt for det konservative folkeparti, at socialdemokratiet har en helt anden opfattelse af, hvordan man bedst fremmer den private opsparing og denne opsparings investering i erhvervslivet på en måde, som sikrer, at lønmodtagerne får noget ud af deres medejendomsret i form af medindflydelse, medbestemmelse og en mere ligelig formue- og indkomstfordeling.

Jeg deler også de betragtninger, som finansministeren gjorde gældende vedrørende det tvivlsomme i, hvorvidt der overhovedet opnås en nyopsparing, ligesom jeg også mener at kunne se mange administrative vanskeligheder i forslaget, men det skal jeg ikke bore i. Jeg skal kun ud fra de principielle synspunkter, som jeg har anført, sige, at socialdemokratiet ikke kan støtte det konservative forslag.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet er helt enig i det, der allerede er sagt af finansministeren og hr. Heinesen, og vi kan i og for sig blot tilføje, at vi synes ikke, tiden er inde til at lave flere skattelove og mere kompliceret skatte-lovgivning, end vi har. Tiden er inde til at simplificere den allerede alt for store og svulmende skattelovgivning.

Christophersen (V):

Venstre kan ikke anbefale det konservative folkepartis forslag. Det indeholder begunstigelser, der nok i visse tilfælde vil føre til øget lønmodtageropsparing, men jeg er bange for, at ordningen ikke vil øve særlig tiltrækning på almindelige lønmodtagere, men at den til gengæld vil kunne misbruges af skatteydere, der disponerer over betydelige formuer, som de efterhånden kan lade placere på investeringskonti af den foreslåede art. De sikres derved en langvarig og jo i visse tilfælde varig nedsættelse af trækprocenten, uden at de har præsteret en egentlig nyopsparing. Jeg kan ikke forestille mig, at det var den hensigt, forslagsstillerne havde i tankerne, men jeg har altså den opfattelse, at det nok vil være det væsentlige resultat af at gennemføre et forslag som det her skitserede.

Hertil kommer administrative indvendinger. Finansministeren har allerede været inde på det spørgsmål, og jeg kan tilslutte mig de bemærkninger, han kom med.

Jeg skal til sidst kun gøre yderligere to bemærkninger, ikke blot til forslaget, men til hele problemet vedrørende den private opsparing og skattesystemets anvendelighed som en stimulans herfor, bl. a. fordi hr. Simonsen har været inde på det emne i sin skriftlige fremsættelse, og fordi flere af de foregående talere har sagt noget herom. Vi afviser ikke, at skattesystemet kan bruges som en stimulans for den private opsparing, men jeg tror, at det væsentligste i denne anvendelse må ligge i en sænkning af trækprocenterne og en formindskelse af marginalbeskatningen, sådan at lønmodtagerne og andre virkelig får råd til at spare op, og sådan at man kan se en umiddelbar sammenhæng mellem opsparingsevnen og resultatet af en merindtjening. Men samtidig må det være en generel ordning, og her vil jeg godt sige, at fradragsmekanikken jo efterhånden er så belastet og så misbrugt, at den langtfra fører til det, som oprindeligt var tanken med at anvende fra-